

Sag C-267/24**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

16. april 2024

Forelæggende ret:

Administrativen sad Varna (Bulgarien)

Afgørelse af:

4. april 2024

Sagsøger:

»Kanevi Komers DS« EOOD

Sagsøgt:

Zamestnik izpalnitelen direktor na Darzhaven fond »Zemedelie«

Hovedsagens genstand

Søgsmål til anfægtelse af en afgørelse, ved hvilken den støtte til landbrugere under ordningen for arealbaserede direkte betalinger, som sagsøgeren havde ansøgt om, blev bevilget i nedsat omfang, ligesom sagsøgeren blev pålagt sanktioner, fordi det efter en kontrol blev konstateret, at de anmeldte arealer ikke svarede til de fastslåede arealer.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Fortolkning af EU-retten, artikel 267 TEUF

Præjudicielle spørgsmål

1. Er bestemmelsen i artikel 15 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 640/2014 af 11. marts 2014 umiddelbart anvendelig i medlemsstaterne, eller kræver dens anvendelse vedtagelse af national lovgivning?

2. Skal det lægges til grund, at artikel 15 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 640/2014 af 11. marts 2014 fastsætter, at en støttemodtagers behørig underretning af den kompetente myndighed om, at støtteansøgningen eller betalingsanmodningen er urigtig eller er blevet urigtig efter indsendelsen, er opfyldt med en skriftlig underretning, som er modtaget af den kompetente myndighed, og at en indsendelse via en specifik platform ikke er påkrævet?

3. Skal de begrænsninger i støttemodtagerens rettigheder, som er indeholdt i artikel 15 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 640/2014 af 11. december 2014, hvorefter støttemodtageren kun kan underrette den kompetente myndighed om, at støtteansøgningen eller betalingsanmodningen er urigtig eller er blevet urigtig efter indsendelsen uden derved at pådrage sig sanktioner, hvis »støttemodtageren [ikke] er blevet gjort bekendt med, at myndigheden har til hensigt at foretage kontrol på stedet«, og »myndigheden [ikke] allerede har givet støttemodtageren meddelelse om manglende overholdelser i støtteansøgningen eller betalingsanmodningen«, fortolkes således, at de forudsætter et bevis for, at forvaltningsmyndigheden har underrettet støttemodtageren om en påtænkt kontrol eller om en manglende overholdelse i støtteansøgningen eller betalingsanmodningen? Er det i denne henseende tilladt støttemodtageren, forudsat at den kompetente myndighed ikke har underrettet den pågældende om, at den har til hensigt at foretage kontrol på stedet, eller ikke allerede har underrettet støttemodtageren om manglende overholdelser i støtteansøgningen eller betalingsanmodningen, i henhold til denne bestemmelse i forordningen at foretage en tilbagetrækning, før den pågældende i tilfælde af, at der allerede er foretaget en kontrol, og der er blevet konstateret en manglende overholdelse, modtager en meddelelse fra forvaltningsmyndigheden?

[4]. Er 17. betragtning til og artikel 15 i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 640/2014 af 11. marts 2014 til hinder for en national lovgivning, hvorefter »den, der ansøger om støtte, ikke kan trække den indsendte ansøgning i sin helhed eller i forhold til en eller flere af de af ansøgningen omfattede støtteordninger tilbage, hvis: 1. den pågældende er blevet underrettet om de deri fastslåede overlapninger i forbindelse med parcellerne med fastslåede overlapninger; 2. den pågældende er blevet underrettet om, at den pågældende var udvalgt til en kontrol på stedet; 3. der er blevet foretaget en kontrol hos den pågældende, som, for så vidt angår arealer og/eller dyr, for hvilke der er blevet konstateret manglende overholdelse, er blevet underrettet om, at der er konstateret manglende overholdelse«, samt en administrativ praksis hos den nationale myndighed, hvorefter indsendelse af den støtteberettigedes skriftlige underretning om tilbagetrækning skal indsendes via en særligt system?

[5]. Finder artikel 49, stk. 1, tredje punktum, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT C 202 af 7.6.2016, s. 389) anvendelse i hovedsagen på den sanktion, der er pålagt landbrugeren i henhold til artikel 19a i Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 640/2014 af 11. marts 2014 (ophævet ved Kommissionens delegerede forordning (EU) 2022/1172 af 4.5.2022 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU)

2021/2116 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem i den fælles landbrugspolitik og anvendelse og beregning af administrative sanktioner i forbindelse med konditionalitet [EUT L 183/12 af 8.7.2022], og hvis 16. betragtning er affattet således: »Af hensyn til klarheden og retssikkerheden bør delegeret forordning (EU) nr. 640/2014 ophæves. Nævnte forordning bør dog fortsat finde anvendelse på støtteansøgninger om direkte betalinger, der er indgivet inden den 1. januar 2023, betalingsanmodninger indgivet i forbindelse med støtteforanstaltninger gennemført i henhold til forordning (EU) 1305/2013 og kontrolsystemet og de administrative sanktioner for så vidt angår regler om krydsoverensstemmelse.«), som var gældende i produktionsåret 2019, og som dermed fandt anvendelse på det tidspunkt, hvor sanktionen blev pålagt ved underretningsafgørelsen om den meddelte tildeling og den udbetalte finansielle støtte i henhold til støtteordninger og foranstaltninger for arealrelaterede direkte betalinger i produktionsåret 2019 af 5. december 2022, journalnummer [...], såfremt Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 640/2014 af 11. marts 2014 i den version, der finder anvendelse fra den 1. januar 2023 (tilgængelig på <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX%3A32014R0640>), på det tidspunkt, hvor retten behandler sagen, ikke længere indeholder artikel 19a?

EU-lovgivning og retspraksis

Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 640/2014 af 11. marts 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, betingelserne for afslag eller tilbagetrækning af betalinger og administrative sanktioner vedrørende direkte betalinger, støtte til udvikling af landdistrikterne og krydsoverensstemmelse, 17. betragtning, artikel 15, 18, 19 og 19a

Kommissionens delegerede forordning (EU) 2022/1172 af 4. maj 2022 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2021/2116 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem i den fælles landbrugspolitik og anvendelse og beregning af administrative sanktioner i forbindelse med konditionalitet, 16. betragtning og artikel 13

Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), artikel 49, stk. 1

Dom af 2. oktober 2014, Vlaams Gewest, C-525/13, ECLI:EU:C:2014:2254

Dom af 29. april 2021, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură - Centrul Județean Tulcea, C-294/19 og C-304/19, ECLI:EU:C:2021:340

Dom af 7. april 2022, Avio Lucos SRL, C-116/20, ECLI:EU:C:2022:273.

Nationale forskrifter

Zakon za podpomagane na zemedelskite proizvoditeli (lov om støtte til landbrugsejere, herefter »lov om landbrugsejere«), artikel 41 og 43

Naredba Nr. 5 ot 27.02.2009 za usloviata i reda za podavane na zayavlenia po shemi i merki za direktni plashtania (bekendtgørelse nr. 5 om betingelserne og proceduren for indgivelse af ansøgninger under de direkte betalingsordninger og -foranstaltninger, herefter »ansøgningsbekendtgørelsen«), artikel 1, 2, 4, 11, 12 og 14

I henhold til ansøgningsbekendtgørelsens artikel 14, stk. 1, kan støtteansøgeren trække ansøgningen i sin helhed eller i forhold til en eller flere af de af ansøgningen omfattede støtteordninger eller foranstaltninger tilbage indtil datoen for udbetaling i henhold til den pågældende ordning eller foranstaltning. Tilbagetrækningen sker ved skriftlig ansøgning til den relevante Oblastna direksia na Darhzaven fond »Zemedelie« (regionalt direktorat for den statslige landbrugsfond, Bulgarien).

Ansøgningsbekendtgørelsens artikel 14, stk. 6, lyder som følger: »En støtteansøger kan ikke trække den indsendte ansøgning i sin helhed eller i forhold til en eller flere af de af ansøgningen omfattede støtteordninger eller foranstaltninger tilbage, hvis den pågældende: 1. er blevet underrettet om eventuelle overlapninger, der er fastslået deri i forbindelse med parcellerne med fastslåede overlapninger;

2. er blevet underrettet om, at vedkommende er blevet udvalgt til kontrol på stedet;

3. er blevet undergivet en kontrol på stedet og underrettet om de fastslåede manglende overholdelser for så vidt angår de arealer og/eller dyr, i relation til hvilke disse manglende overholdelser er blevet fastslået.«

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sagsøgeren indgav en ansøgning om støtte i henhold til flere støtteordninger og foranstaltninger til arealbaserede direkte betalinger for produktionsåret 2019. Midlerne til støtten kommer fra Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL), Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og Republikken Bulgariens statsbudget.
- 2 På grundlag af ansøgningen blev der foretaget administrativ kontrol og kontrol på stedet. Ifølge de oplysninger, som sagsøgeren har fremlagt i den sag, der er anlagt ved den forelæggende ret, foretog den statslige landbrugsfond i perioden fra den 8. til den 28. august 2019 en kontrol af de arealer, der var anmeldt i ansøgningen. De arealer, som virksomheden havde anmeldt, blev ved denne kontrol vurderet som

fuldt ud støtteberettigede under flere støtteordninger. Efter anmodning modtog den nationale domstol oplysninger om, at der mellem den 22. og 25. oktober 2019 blev foretaget en kontrol, uden at det fremgik, at støttemodtageren var blevet underrettet om resultaterne af kontrollen eller var blevet informeret om, at der ville blive foretaget en kontrol. Hverken nummeret på eller datoen for pålægget om at udføre kontrollen blev oplyst.

- 3 Ved meddelelse af 4. november 2019, registreret under j.nr. 02-250-2600/3865 i hovedkontoret for det regionale direktorat for den statslige landbrugsfond – Targovishte, trak den sagsøgende virksomhed ansøgningen om støtte til specifikt anførte arealer tilbage.
- 4 På denne baggrund udstedte Zamestnik izpalnitelen direktor (vicedirektør) for den statslige landbrugsfond som svar på sagsøgerens ansøgning om støtte med individuelt identifikationsnummer 25/240419/09561 for produktionsåret 2019 underretningsafgørelse med individuelt registreringsnummer 662032 dateret 5. december 2022, j.nr. 01-2600/6992, om bevilling og udbetaling af økonomisk støtte under ordningerne og foranstaltningerne for arealbaserede direkte betalinger.
- 5 Ved underretningsafgørelsen blev den sagsøgende virksomhed tildelt finansiel støtte, men de beløb, den havde anmodet om, blev (hovedsageligt som følge af anmeldelse af for stort et areal) nedsat som følger:

Med 13 631,34 Lewa (BGN) for delforanstaltning 13.1. Kompensationsbetalinger for bjergområder; med 2 275,96 BGN for delforanstaltning 13.2. Kompensationsbetalinger for andre områder med betydelige naturbetingede begrænsninger; med 46 475,43 BGN under den generelle arealbetalingsordning; med 58,98 BGN under omfordelingsbetalingsordningen; med 22 779,74 BGN under den koblede støtteordning for frugt (hovedgruppe); med 20 082,53 BGN under den koblede støtteordning for frugt (blommer og spisedruer); med 17 632,87 BGN under ordningen for betaling for landbrugspraksis til gavn for klimaet og miljøet - grønne direkte betalinger; med 1 436,87 BGN under ordningen for koblet støtte til grøntsager (tomater, agurker, drueagurker og auberginer); med 12 801,05 BGN under ordningen for koblet støtte til grøntsager (peberfrugter) og med 1 556,39 BGN under ordningen for koblet støtte til grøntsager (kartofler, løg og hvidløg).

I henhold til artikel 19 og 19a i forordning nr. 640/2014 fastsattes følgende sanktioner, som skal tilbageholdes i fremtidige betalinger:

Under den generelle arealbetalingsordning: 22 712,35 BGN; for delforanstaltning 13.1. (kompensationsbetaling for bjergområder): 6 920,23 BGN; for delforanstaltning 13.2. (kompensationsbetaling for andre områder med betydelige naturbetingede begrænsninger): BGN 1 533,15; under den koblede støtteordning for frugt (hovedgruppe): 22 779,74 BGN.

- 6 Om tilbagetrækningen af parceller har sagsøgte over for den forelæggende ret anført, at sagsøgerens argument om, at underretningsafgørelsen af 4. november 2019, journalnummer 02-250-2600/3865, har ført til tilbagetrækning af arealer, ikke er korrekt. En tilbagetrækning er kun gyldig, hvis den foretages via det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem (IFKS) på en måde og efter en procedure, der gør det muligt at følge op på behandlingen af ansøgningen. Der er integreret en funktion i IFKS, som, når ansøgningen om hel eller delvis tilbagetrækning af arealer indgives, udfører en kontrol af lovligheden med henblik på godkendelse eller afvisning af tilbagetrækningen. Enhver anden form for tilbagetrækning, der ikke muliggør en objektiv undersøgelse af dens lovlighed, indgår ikke i ansøgningsprocedurens sagsakter og behandles ikke som en ansøgning om tilbagetrækning. Den administrerende direktør for den ansøgende virksomhed blev ved skrivelse af 18. december 2019, j.nr. 02-2600/6724#1 underrettet om, at han ikke havde mulighed for at foretage en tilbagetrækning af parcellerne på en måde, der var i strid med kravene i artikel 14, stk. 6, i ansøgningsbekendtgørelse nr. 5 af 27. februar 2009.

De væsentligste argumenter, der anføres af hovedsagens parter

- 7 »Kanevi Komers DS« EOOD mener, at forordning 2021/2115 ikke har gyldighed, da den vedrører perioden fra 2023 til 2027. Bestemmelserne i forordning nr. 1306/2013 og forordning nr. 640/2014 finder anvendelse på tvisten i hovedsagen. Sagsøgeren har gjort gældende, at den pågældende rettidigt har underrettet den administrative myndighed om tilbagetrækningen af de anmeldte arealer og har gjort dette i skriftlig form, som det kræves i artikel 15 i forordning nr. 640/2014. I beslutningen om en kontrol på stedet er der ikke anført nogen parceller, hvorfor den administrative myndighed ikke har noget bevis for, at der var anordnet kontrol på stedet for netop de områder, der blev trukket tilbage. I henhold til artikel 15 i forordning nr. 640/214 finder de administrative sanktioner, der er fastsat omhandlet i dette kapitel, ikke anvendelse på den del af støtteansøgningen eller betalingsanmodningen, med hensyn til hvilken støttemodtageren skriftligt underretter den kompetente myndighed om, at støtteansøgningen eller betalingsanmodningen er urigtig, eller at den er blevet urigtig efter indsendelsen, forudsat at støttemodtageren ikke er blevet gjort bekendt med, at myndigheden har til hensigt at foretage kontrol på stedet, og myndigheden ikke allerede har givet støttemodtageren meddelelse om manglende overholdelser i støtteansøgningen eller betalingsanmodningen. Som følge af de oplysninger, som støttemodtageren har indsendt i henhold til bestemmelsens stk. 1, er støtteansøgningen eller betalingsanmodningen blevet berigtiget, så den stemmer overens med de faktiske forhold. Den umiddelbare anvendelse af den EU-retlige bestemmelse betyder, at de tilfælde, der er beskrevet i ansøgningsbekendtgørelsens artikel 14, stk. 6, hvor tilbagetrækning ikke er tilladt, også drejer sig om to tilfælde: det tilfælde, som er [beskrevet] i nr. 1, hvor ansøgeren inden indsendelsen af ansøgningen om tilbagetrækning er blevet gjort bekendt med manglende overholdelser, der er konstateret i den pågældendes ansøgning, og det andet tilfælde - en kombination af nr. 2 og 3 - hvor ansøgeren

inden indgivelsen af ansøgningen om tilbagetrækning er blevet gjort bekendt med, at den pågældende er blevet udvalgt til en kontrol på stedet, som er blevet gennemført, og hvor der er konstateret manglende overholdelser. I den foreliggende sag gør ingen af de to hindringer for tilbagetrækning sig imidlertid gældende.

- 8 Vicedirektøren for den statslige landbrugsfond mener ikke, at det er nødvendigt at anmode om en præjudiciel afgørelse. Der er ingen modstrid mellem den nationale ret og EU-retten. Sanktionsbestemmelsen i artikel 19a i forordning nr. 640/2014 blev anvendt korrekt, eftersom [forvaltnings-] akten blev vedtaget inden den 1. januar 2023.

Kort fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen

Twisten vedrører gyldigheden af proceduren for den sagsøgende virksomheds tilbagetrækning af parcellerne og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt virksomheden var berettiget til at trække de parceller, som den havde ansøgt om støtte til, tilbage, ikke via IFKS, men på den måde, der er beskrevet i artikel 15 i delegeret forordning nr. 640/2014 og i artikel 14 i ansøgningsbekendtgørelsen af 27. februar 2009, nemlig ved en skriftlig ansøgning indsendt til det regionale direktorat for den statslige landbrugsfond og under forudsætning af, at virksomheden ikke allerede havde modtaget meddelelse om, at den kompetente myndighed havde til hensigt at foretage kontrol på stedet, eller om manglende overholdelser i forbindelse med støtte- eller betalingsansøgningen.

Twisten om de nationale reglers gyldighed skal analyseres i lyset af 17. betragtning til og artikel 15 og 19a i delegeret forordning nr. 640/2014 samt under hensyntagen til, at den nævnte forordning er blevet ophævet ved delegeret forordning nr. 2022/1172, og til chartrets artikel 49, stk. 1, tredje punktum.

Fra Den Europæiske Unions Domstols side foreligger der ingen fortolkning vedrørende disse omtvistede spørgsmål, som den nationale domstol kan benytte sig af.

I relation til formuleringen af de præjudicielle spørgsmål har den forelæggende ret konstateret, at artikel 15 i delegeret forordning nr. 640/2014 bestemmer følgende: »De administrative sanktioner, der er omhandlet i dette kapitel, finder ikke anvendelse på den del af støtteansøgningen eller betalingsanmodningen, med hensyn til hvilken støttemodtageren skriftligt underretter den kompetente myndighed om, at støtteansøgningen eller betalingsanmodningen er urigtig, eller at den er blevet urigtig efter indsendelsen, forudsat at støttemodtageren ikke er blevet gjort bekendt med, at myndigheden har til hensigt at foretage kontrol på stedet, og myndigheden ikke allerede har givet støttemodtageren meddelelse om manglende overholdelser i støtteansøgningen eller betalingsanmodningen.«

For så vidt angår tvisten i hovedsagen opstår der følgende spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af ovennævnte bestemmelse:

Hvordan skal for det første den del af bestemmelsen, der handler om, at »støttemodtageren [...] skriftligt [underretter] den kompetente myndighed om, at støtteansøgningen eller betalingsanmodningen er urigtig, eller at den er blevet urigtig efter indsendelsen«, forstås, og følger det af fortolkningen af bestemmelsen, at det til efterlevelse af denne bestemmelse er tilstrækkeligt, at underretningen er indsendt i skriftlig form og er modtaget af den kompetente myndighed, eller skal underretningen (jf. national praksis) indsendes i en specifik form og via en bestemt platform, selv om sådanne krav ikke er indeholdt i forordningen, og selv om der ikke udtrykkeligt er fastsat en kompetence for medlemsstaterne til at fastsætte supplerende regler for anvendelsen af forordningen.

Hvordan skal for det andet den del af bestemmelsen, der har ordlyden »forudsat at støttemodtageren ikke er blevet gjort bekendt med, at myndigheden har til hensigt at foretage kontrol på stedet, og myndigheden ikke allerede har givet støttemodtageren meddelelse om manglende overholdelser i støtteansøgningen eller betalingsanmodningen«, fortolkes, eftersom det i denne forbindelse er nødvendigt med en fortolkning [af spørgsmålet om], indtil hvilket tidspunkt de negative betingelser »forudsat at støttemodtageren ikke er blevet gjort bekendt med, at myndigheden har til hensigt at foretage kontrol på stedet« og »[forudsat at] myndigheden ikke allerede har givet støttemodtageren meddelelse om manglende overholdelser i støtteansøgningen eller betalingsanmodningen« ikke må være opfyldt, og [eftersom spørgsmålet er], om der henset til ordlyden af den citerede bestemmelse bør anlægges en fortolkning, hvorefter støttemodtageren, hvis denne ikke er blevet gjort bekendt med, at myndigheden har til hensigt at foretage kontrol og/eller har modtaget en meddelelse om en manglende overholdelse i den pågældendes støtteansøgning, har ret til skriftligt at underrette den kompetente myndighed om, at støtteansøgningen eller betalingsanmodningen er urigtig eller er blevet urigtig efter indsendelsen, indtil tidspunktet for den pågældendes modtagelse af meddelelse om, at de negative betingelser for indsendelse af den pågældendes underretning er opfyldt.

Artikel 19a i delegeret forordning nr. 640/2014 fastsætter de sanktioner, som virksomheden, sagsøgeren i hovedsagen, blev pålagt.

Den forelæggende ret har konstateret, at artikel 19a med ovennævnte ordlyd indgår i den delegerede forordning nr. 640/2014 (tilgået den 3.4.2024 på <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A02014R0640-20210903>).

Artikel 19a mangler i følgende version af delegeret forordning nr. 640/2014 (tilgået den 3.4.2024 på <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32014R0640>).

Den forelæggende ret har konstateret, at 16. betragtning til delegeret forordning nr. 2022/1172 har følgende ordlyd »Af hensyn til klarheden og retssikkerheden bør delegeret forordning (EU) nr. 640/2014 ophæves. Nævnte forordning bør dog

fortsat finde anvendelse på støtteansøgninger om direkte betalinger, der er indgivet inden den 1. januar 2023, betalingsanmodninger indgivet i forbindelse med støtteforanstaltninger gennemført i henhold til forordning (EU) nr. 1305/2013 og kontrolsystemet og de administrative sanktioner for så vidt angår regler om krydsoverensstemmelse.« Forordningens artikel 13 (»Ophævede retsakter«) lyder som følger: »Delegeret forordning (EU) nr. 640/2014 ophæves med virkning fra den 1. januar 2023. Den finder dog fortsat anvendelse på: a) støtteansøgninger om direkte betalinger, der er indgivet inden den 1. januar 2023, b) betalingsanmodninger i forbindelse med støtteforanstaltninger, der er gennemført i henhold til forordning (EU) nr. 1305/2013, c) kontrolsystemet og de administrative sanktioner for så vidt angår reglerne om krydsoverensstemmelse.«

Der opstår et spørgsmål om gyldigheden af udløbet af artikel 19a i delegeret forordning nr. 640/2014 i dennes seneste version (den version, der har været i kraft siden den 1. januar 2023 og var gældende på tidspunktet for [hoved]sagens behandling).

Såfremt spørgsmålet om, hvorvidt sanktionsbestemmelsen i artikel 19a i den seneste version af delegeret forordning nr. 640/2014 ikke længere er i kraft, besvares bekræftende og henset til, at forvaltningsakten, hvorved sanktionen blev pålagt i henhold til dette (nu manglende) retsgrundlag, blev truffet den 5. december 2022, dvs. før ikrafttrædelsen af den seneste version af delegeret forordning nr. 640/2014, men derefter blev anfægtet, og at den forelæggende ret skal træffe afgørelse om forvaltningsaktens lovlighed efter, at forordningens artikel 19a ikke længere er i kraft, opstår spørgsmålet om, hvorvidt chartrets artikel 49, stk. 1, tredje punktum, finder anvendelse på den pålagte sanktion.

Henset til de faktiske omstændigheder i hovedsagen, EU-rettens bestemmelser, nationale bestemmelser og doktrinen er den forelæggende ret af den opfattelse, at en anmodning til Den Europæiske Unions Domstol om en præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF er nødvendig, for at retten kan opfylde sin forpligtelse til at fortolke de nationale bestemmelser i overensstemmelse med EU-retten.